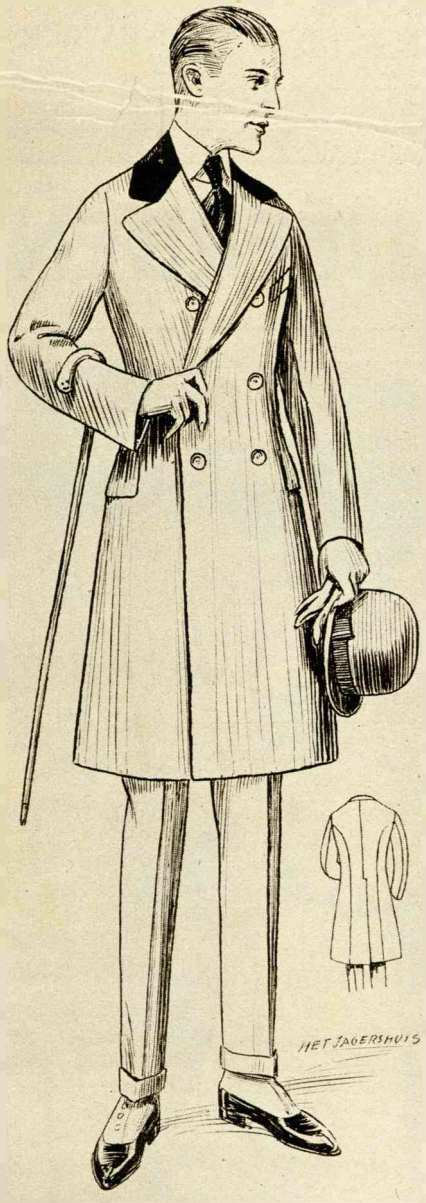
De Heerenmodes voor het komende Winterseizoen

Een nieuw model winterjas, in den vorm van de voormalige gekleede jas.

Gelukkig is het in het beschaafde Europa anders gesteld; hoe beter men het betalen kan, hoe solider men is uitgerust. En niet slechts dat men die dingen draagt welke ons flink en aangenaam kleeden, maar er komt nog iets bij; er is een heerschende mode, en voor men het weet, valt men aan die heerscheresse ten prooi, iets wat trouwens heel niet onplezierig is. En niet onpractisch ook, want de menschen die ge ontmoet, zullen ook aan U opmerken, of gij die mode min of meer volgt, of ge weet „wat men draagt", en een ieder die prijs op zijn uiterlijk stelt, zal zich, zonder nu precies een slaaf der mode te wezen, toch naar de regeerende mode moeten kleeden. Daar gaat geen aardappel van af.

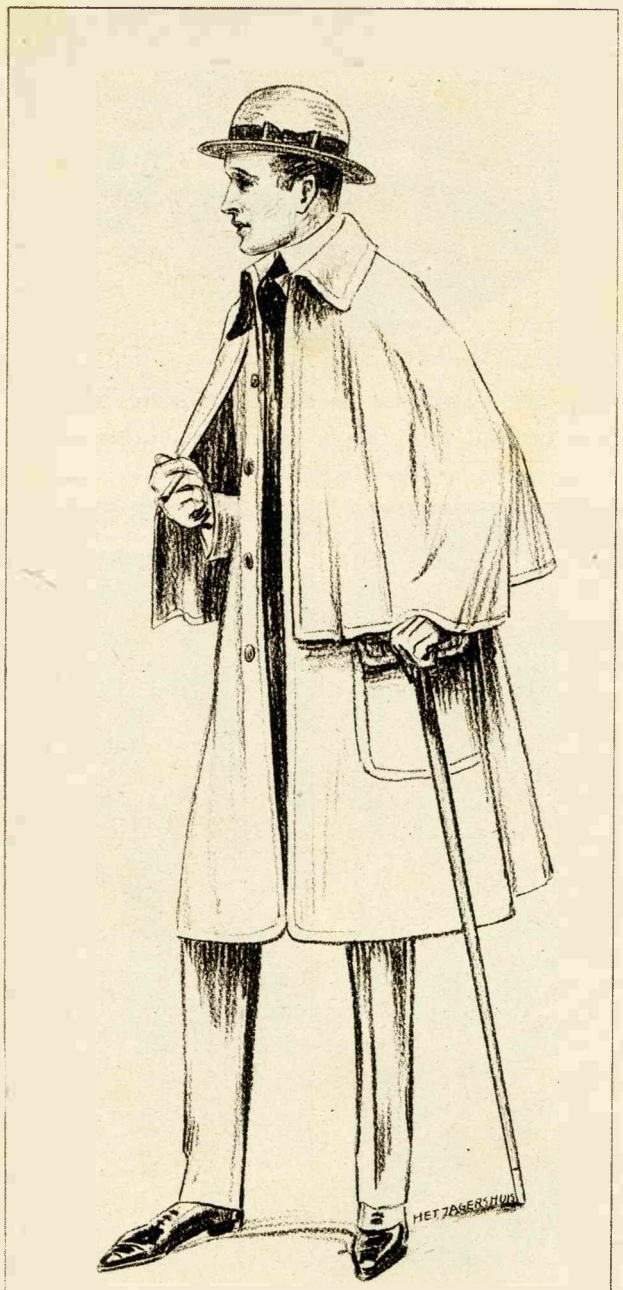
Wij geven onzen lezers hieronder eenige wenken omtrent wat dit najaar door den heerschenden vorst Fashion als modedracht wordt gedicteerd.

Aan de gekleede jas is het „adieu" toegeroepen, en het „tot weerziens" moge voor mijn part uitblijven . . .

Want het was een ongelukkig gevaarte, een leelijk lijkbidders-uniform, met permissie. Het jacquet „cut away", vervangt op zwierige wijze de weggejaagde gekleede jas en geldt voor „gekleed". Dat is al een verbetering zou men zoo zeggen. Maar aangezien de mensch, graag gekleed wilt zijn zonder gekléed te zijn, wordt die gekleede jacquet-jas bewaard voor wandelingen en gelegenheden waarbij rok of smoking te overdreven zouden doen en de gewone colberts te zeer òn-officieel; in het dagelijksch doen draagt men dus het colbert-costuum. De colberts zijn thans weer korter dan 't vorig jaar en zonder split in den rug; vest en jas zijn niet te laag uitgesneden, de pantalon wordt niet meer zoo wijd gedragen en heeft nog steeds onderaan de manchet.

Wat de overjassen aangaat, een voornaam artikel voor een ophanden najaar- en winterseizoen, reproduceeren wij eenige nieuwe modellen, welke dit jaar in zwang zullen komen. Het was in „Het Jagershuis" te Amsterdam, dat wij deze modellen te zien kregen.

In de eerste plaats de Macfarlane; een korte demi-saison met korte pélerine; de jas heeft geen split van achter en kleedt elegant; ze wordt uit effen donkerblauwe stof vervaardigd. In de tweede plaats de racing-coat of... gekleede winterjas, (zie eveneens de afbeelding): dit kleedingstuk is getailleerd, doch heeft geen taille-naad, maar aan weerszijden borstnaden, waardoor de in het middel inwaarts loopende vorm verkregen wordt; men vervaardigt

De Macfarlane, een nieuw model demi-saison.

De nieuwe Regenjas.

het uit Natiné of andere zware stoffen; de kraag is van fluweel. In Amerika wordt dit model reeds veel gedragen, naar men ons mededeelt. De derde afbeelding geeft de nieuwe regenjas weer, korter en nauwer dan die, welke vroeger gedragen werd, en sierlijk van vorm.

Wat de hoeden aangaat, men zal ze dezen winter bijna uitsluitend van slap vilt zien in groen of beige met den strik van achter. De schoenen zullen zwart of donker havannabruin zijn met slobkousen, terwijl bij avondkleeding de lakschoen zich op de eereplaats blijft handhaven.

Overhemden worden nog wel in bonte kleuren met boorden van dezelfde stof en kleur gedragen. Deze dracht blijft echter altijd iets sportiefs behouden; keuriger is het witte overhemd met zwart of donker gekleurde eenvoudige dessins.

De overhemden zijn dit jaar met slappe dubbele manchetten.

Bij deze overhemden behoort het staande boord met omgevouwen rechte hoeken, of ook wel het liggende dubbele boord met lange neergaande punten.

Dassen kieze men zwart met witte streepen of moesjes of in donker effen kleur; sokken ook zwart met wit; de vinnig-gekleurde sokken geven den meest serieuzen wandelaar eenigszins het aanzien van een acrobaat; men verbeeldt zich, dat ze slechts het zichtbaar komende ondergedeelte zijn van een kunstenmakerstricot; (aan den hals vaak in een paskwilligen Schiller-kraag eindigend.)

De zakdoek, die een weinig aan den borstzak ontwippen mag, cursiveere den eenvoud van het geheel met een smettelooze blankheid zonder een zweem van kleur in rand of middenvlak.

De handschoenen, minder eenvoudig dan het geheel, worden in wit en zeer lichte kleuren gedragen, daarbij wijd en los om de hand, „sack-gloves". Het wandel-toilet wordt bekroond door een donkerkleurigen stok, die op zijn beurt weer door een rechten zilveren of vergulden knop bekroond wordt.

En hiermede neem ik afscheid van U, mijn lezers. Doe Uw voordeel met de mode, maar . . . koop nooit iets dat U niet goed staat. Dat is een wijze les en ik vraag er geen cent voor.

En eenmaal gekocht, draagt alles in gezondheid, mijn vrienden.

En nu adieu. WILLY.

De kleeren maken den man", zoo luidde het spreekwoord, door onze voorvaderen de wijde wereld van het spraakgebruik ingestuurd, en ik kan me niet anders voorstellen dan dat ze er mee bedoelden: „de indruk, dien een mensch zoo voorloopig op je maakt, hangt voor minstens 50% van zijn kleeren af". En daar is veel waars in. Ja, natuurlijk zijn een mooi karakter, een goed verstand en zoo, heel wat meer waard dan een nieuwe overjas of een keurig jacquet-costuum, maar het duurt altijd een respectabel poosje voor je erachter bent of een mensch zulke mooie hoedanigheden heeft, terwijl je direct ziet of iemand behoorlijk gekleed is.

Bij de oppervlakkige ontmoetingen, waaruit de omgang tusschen menschen en menschengenooten nu eenmaal bestaat, is de kleeding dus den maatschappeling zijn cachet; zij bepaalt vrijwel de persoonlijkheid, die zich bij ons aanmeldt, en bepaalt daardoor dus tevens ongeveer, op welke wijze men met die aangemelde zal omspringen. (Dit „omspringen" dan, bij wijze van spreken).

Het zou een dankbare taak zijn, de geschiedenis der kleedkunst te onderzoeken en te schrijven, of zelfs de geschiedenis van een enkel kleedingstuk door de tijden heen, ware een pleizierige opgaaf voor den veelzijdigen historicus, b.v. „De pantalon van de oudste tijden tot heden", „De jaskraag en zijn evolutiën sinds Karel den Grooten", „De Dassen der oude Egyptenaren rond de Boorden van den Nijl", en wat dies meer zij.

In groote lijnen komt de geschiedenis van het kleedingstuk hierop neer, dat om zoo te zeggen, de eerste steen ervan is gelegd door de schaamte, en de koude samen. Men begon zich te bedekken met een kleinigheid, en allengs werd deze bedekking omvangrijker. Bij tropische volken echter, waar de schaamte niet zeer in aanzien is, wordt nog steeds, naar ik hoor, het dragen van meerdere kleedingstukken niet als een blijk van hoogere beschaving, stand of fatsoen aangemerkt. Integendeel, het geschiedde zelfs eens dat een wilden stam koffers met kleeding- en toilet-zaken in handen vielen; elk inboorling nam er wat van, maar de verdeeling kwam heel anders uit dan men hier vermoeden zou; de eenvoudige lieden kozen volledige costuums uit den buit, maar hoe hooger in rang, hoe minder men ervan wenschte te profiteeren, ja, de vorst droeg alleen een paar manchetten, en de vorstin alleen een parasol . . .